

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2014. július 2. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt **a vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Fővárosi Törvényszék** 2014. február 18. napján kihirdetett 6.B.1832/2012/77. számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** a következők szerint:

A vádlottnak **az 1. sz. sértett** sérelmére elkövetett bűncselekményét az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés **1. fordulata** szerint minősülő testi sértés büntette kísérletének **minősíti**.

A vádlott által 2011. január 16. napjától 2011. január 18. napjáig, 2011. június 9. napjától 2011. június 10. napjáig és a 2013. december 12. napjától 2014. február 18. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt tekinti a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítottnak.

A Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatala által Bj.1069/2011/4. tételszám alatt kezelt 2 (kettő) darab DNS minta lefoglalása is megszüntetettnek és megsemmisíteni rendeltnek tekinti.

Megállapítja, hogy a vádlott születési dátuma [év, hónap, nap] napja.

Egyebekben az első fokú ítéletet **h e l y b e n h a g y j a**.

A vádlott által 2014. február 18. napjától 2014. július 2. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét az 1978. évi IV. törvény 170. § (1)

bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének kísérletében, valamint ugyanezen törvény 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének kísérletében állapította meg. Ezért, mint többszörös visszaesőt halmazati büntetésül 4 év 4 hónap fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, valamint a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott és védője jelentettek be enyhítés végett fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.36/2014/3-I. számú átiratában az első fokú ítéletnek tanácsulésen történő helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú eljárásban kirendelés folytán a Szegedi Ítéltábla jár el.

A másodfokú bíróság a fellebbezéseket alaptalanoknak találta. Egyetértett a főügyészségi átiratban kifejtettekkel abban is, hogy a fellebbezések tanácsulésen történő elbírálásának Be. 358. § (2) és 360. § (4) bekezdése szerinti törvényi feltételei fennállanak.

Az ítéltábla a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával, hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés nélkül folytatta le. Ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget téve, beszerezte mindazon bizonyítékokat, amelyek a tényállás megállapításához szükségesek voltak. A vádlott **a 2. sz. sértett** sérelmére elkövetett bűncselekményt bűnösségére is kiterjedően beismerte. A sértett maga igyekezett a vádlott magatartását menteni azzal, hogy úgy nyilatkozott, a vádlott epilepsziás rohamában, illetve közvetlenül azt követően támadt rá az ollóval. Az elsőfokú bíróság ezért elrendelte a vádlott igazságügyi elmeorvos-szakértői vizsgálatát, amely - a vádlottal egyezően - cáfolta a vádlott ilyen irányú megbetegedését. Az **1. sz. sértett** sérelmére elkövetett bűncselekményt a vádlott az eljárás során következetesen tagadta, ugyanakkor részletes vallomást nem tett. E körben az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésével állapította meg ítéleti tényállását.

A bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállása mentes a Be. 352. § (1) bekezdésében részletezett megalapozatlansági okoktól, ezért az irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A vádlott bár bűnösségére is kiterjedően beismerte a tényállás I. pontjában részletezett **2. sz. sértett** sérelmére elkövetett bűncselekményt, az elkövetés körülményeit illetően

azonban voltak ellentmondások a vádlott, illetve a tanúk, **a 2. sz. sértett és az 1. sz. tanú** vallomása között. Ezeket az ellentmondásokat az 10.Bf.175/2014/6.

elsőfokú bíróság feloldotta (a már hivatkozott igazságügyi elmeorvos-szakértői vélemény beszerzésével), illetve az ellentmondó tanúvallomásoknak csak azokat a részeit fogadta el, amelyeket egyéb bizonyítékok is alátámasztottak. Így azt, hogy a bűncselekmény elkövetési eszköze olló volt, a vádlott és a tanúk egybehangzóan vallották. A szúrást megelőző veszekedés oka nem volt feltárható, de a vádlott ebben a vonatkozásban sem igyekezett büntetőjogi felelősségét csökkenteni.

A másodfokú bíróság azonban mindkét tényállási pont esetében kirekesztette a bizonyítékok köréből a rendőri jelentéseknek a helyszínen kihallgatott személyek vallomására vonatkozó részét. A Be. 168. § (1) bekezdésének utolsó mondata szerint a gyanúsított és a tanú kihallgatásáról, illetőleg a szembesítésről jelentés nem készíthető. E bizonyítékok kirekesztésével sem vált azonban megalapozatlanná az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás.

A tényállás II. pontját illetően a vádlott az eljárás során mindvégig élt vallomásmegtagadási jogával, csupán annyit nyilatkozott, hogy nem követte el a bűncselekményt.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a tényállás felderítését nehezítette, hogy a bűncselekmény elszenvedésekor maga a sértett, **az 1. sz. sértett** is erősen ittas állapotban volt, csakúgy mint a bántalmazás szemtanúja, **a 2. sz. tanú**. Mindkettejük vallomása megegyezett azonban abban, hogy a vádbeli napon **az 1. sz. sértett** a sérülését a vádlott általi bántalmazástól szenvedte el. Ezt támasztotta alá a tanúként kihallgatott, korábban a helyszínen intézkedő két rendőr vallomása is. A 3. sz. és a 4. sz. tanúk egybehangzóan vallották, hogy a kérdéses napon a helyszínen a vádlottal szemben intézkedtek, mert az adatok szerint a vádlott okozta **az 1. sz. sértett** sérülését.

A sérülések jellegét és gyógytartamát illetően az elsőfokú bíróság a tárgyaláson részletesen meghallgatta az igazságügyi orvosszakértői véleményeket készítő **(1. sz. szakértő neve)** és **(2. sz. szakértő neve)** igazságügyi orvosszakértőket. A szakértők meghallgatása, illetve az orvosszakértői vélemények alapján iratszerűen állapította meg azt, hogy **a 2. sz. sértett** sérelmére elkövetett bűncselekmény során fennállt a súlyosabb, akár 8 napon túl gyógyuló sérülés, míg **az 1. sz. sértett** esetében akár az életveszélyes sérülés bekövetkezésének a lehetősége is.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok logikus, iratszerű és a perrendi szabályoknak megfelelő mérlegelésével megalapozott tényállást állapított meg, amelyből helyesen

következtetett a vádlott bűnösségére.

Az első fokú ítélet kihirdetésekor már hatályos 2012. évi C. törvény (új Btk.) rendelkezéseire figyelemmel helyesen döntött, amikor azt állapította meg, hogy a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezések miatt a vádlottal szemben az elkövetéskor hatályos törvényi rendelkezések a kedvezőbbek.

Helyesen minősítette a **2. sz. sértett** sérelmére elkövetett bűncselekményt az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő a 16. § szerinti súlyos testi sértés bűntette kísérletének.

Az **1. sz. sértett** sérelmére elkövetett bűncselekmény jogszabályi megjelölése azonban hiányos volt. Az 1978. évi IV. törvény 170. § (6) bekezdése úgynevezett kétfordulatos rendelkezés, mert az az életveszélyt és a halált okozó testi sértés bűntettét is - azonos büntetési tétellel - rendeli büntetni. Emiatt a bűncselekmény jogszabályi megjelölésénél minden esetben utalni kell a fordulatra is.

Ezért a másodfokú bíróság a vádlottnak **az 1. sz. sértett** sérelmére elkövetett bűncselekményét az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdésébe ütköző és (6) bekezdés **1. fordulata** szerint minősülő és a 16. § szerinti (életveszélyt okozó) testi sértés bűntette kísérletének minősítette.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott többszörös visszaesőnek minősül, ennek jogszabályi alapja azonban helyesen az 1978. évi IV. törvény **137. §-ának** 16. pontja.

A súlyosító körülmények közül az ítéletábra mellőzte a vádlott terhére értékelni azt, hogy többszörös visszaeső, hiszen vele szemben az úgynevezett megemelt büntetési tétel, azaz az 1978. évi IV. törvény 97. § (1) bekezdésének az alkalmazására - bár erre az elsőfokú bíróság nem hivatkozott, ezért azt az ítéletábra pótolja - épp emiatt került sor. Ezért a többszörös visszaesői minőség súlyosító körülménykénti értékelése a kétszeres értékelés tilalmába ütközik. Helyesen állapította meg azonban súlyosító körülményként a halmazatot, hiszen a kerettágító rendelkezés alkalmazására az előbb írtak folytán, nem pedig a halmazati büntetésre vonatkozó rendelkezések alapján került sor.

A vádlottal szemben kiszabható szabadságvesztés 2-12 évig terjed. Az elkövetéskor is már hatályban volt büntetéskiszabási elvek alapján ennek középértéke 7 év szabadságvesztés. Az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben a középértéknél lényegesen enyhébb szabadságvesztést szabott ki, amelynek további enyhítése a számbavett súlyosító körülmények súlyára figyelemmel szóba sem jöhet. A vádlott hajléktalan, italozó életmódot folytat, akitől a bűnözői életvitel sem idegen. **Az 1. sz.**

sértett sérelmére akkor követte el a bűncselekményt, amikor **a 2. sz. sértett** sérelmére megvalósított bűncselekménnyel összefüggésben gyanúsítottként már kihallgatták. A vádlott többszörös visszaeső, aki gyakorlatilag semmibe veszi a törvényeket, a vele szemben eddig alkalmazott joghátrányok valójában hatástalanok maradtak. Erre tekintettel a vádlottal szemben megállapított szabadságvesztés tartama inkább enyhe, sem mint eltúlzott, de a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezés 10.Bf.175/2014/6.

hiányában ennek csupán megállapítására szorítkozhatott a másodfokú bíróság.

Ezért az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a törvénynek megfelelően állapította meg az elsőfokú bíróság.

Helyesen rendelkezett akkor is, amikor a vádlottat 5 évre eltiltotta a közügyek gyakorlásától. Ennek tartama azonban nem a főbüntetéshez kell, hogy igazodjon, hanem a vádlott személyiségéhez, illetve az általa elkövetett bűncselekmények jellegéhez.

Az elsőfokú bíróság helyesen rendelkezett arról, hogy az 1978. évi IV. törvény 99. § (1) és (2) bekezdése alapján a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította. A konkrét időtartamokat azonban e rendelkezésénél nem jelölte meg, ezért azokat a másodfokú bíróság a rendelkező részben írtak szerint pótolta.

A bűnjelekre vonatkozó rendelkezésnél a másodfokú bíróság észlelte, hogy az írásba foglalt ítélet és a tárgyaláson kihirdetett úgynevezett kisítélet rendelkező része eltér egymástól. Ez utóbbinál az elsőfokú bíróság rendelkezett a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.1069/2011/4. tételszám alatt nyilvántartott DNS minták lefoglalásának megszüntetése és megsemmisítése iránt is. Ez a rendelkezés azonban az írásba foglalt ítéletben már elmaradt. A 61/2008. BK vélemény 6. pontja szerint „ha az ügydöntő határozat előzetesen írásba foglalt és kihirdetett rendelkező része, illetve az írásba foglalt határozat rendelkező része eltér egymástól, a kihirdetett rendelkező rész irányadó és az írásba foglalt határozatot ennek megfelelően ki kell javítani”. Tekintettel arra, hogy e bűnjelek vonatkozásában is kihirdetésre került a rendelkezés, a másodfokú bíróság határozatában e bűnjelek lefoglalásának megszüntetését és megsemmisítését is elrendeltnek tekintette.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a bűnjelek megsemmisítésére vonatkozóan az elsőfokú bíróság nem hivatkozott a Be. 155. § (8) bekezdésére, ezért azt pótolta.

Az első fokú ítélet pontatlanul tartalmazta a vádlott születési évszámát. Az iratokból megállapíthatóan (6. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyv, elsőfokú bírósági iratok 62. sorszámu, nyomozati iratok I. kötet 61. oldal) a vádlott [év, hónap, nap] és nem [2. sz. nap] napján született. Ezért ezt a személyi adatot az ítéletábla a rendelkező részben helyesbítette.

Észlelte továbbá, hogy az első fokú ítélet úgynevezett bevezető része pontatlanul tartalmazza a legutolsó tárgyalás, egyben az ítélet kihirdetésének napját, mert az helyesen 2014. február 18. napja volt. Ezért ezt az adatot is helyesbítette.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábla a fellebbezéseket alaptalanoknak találta, de az első fokú ítéletet hivatalból felülbírálvá, azt a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú határozat meghozataláig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe az 1978. évi IV. törvény 99. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2014. július 2.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk. a tanács elnöke	Dr. Cserhádi Ágota sk. a tanács tagja, előadó	Sefta Márta dr. sk. a tanács tagja
--	--	---------------------------------------

A Fővárosi Ítéletábla 10.Bf.175/2014/6. számú ítélete és a Fővárosi Törvényszék 6.B.1832/2012/77. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2014. július 2.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke